ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိင်္ခ

မသွားမီက ရောက်နှင့်သည်

နိဒါန်း

အဲဒီပုရပိုက်တွေထဲမှာ ပထဝီမြေကြီးအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရေကြောရှားတဲ့ အတက်. . . ရွှေကြော၊ ငွေကြော၊ ရေနံကြောနဲ့ တကွ လူတို့ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေတဲ့ ပညာရပ်မျိုးတွေလည်း ပါတယ်ဆိုပဲ. . .၊

အဲဒီပညာရပ်မှာ အဟိဗလ စက်ချပုံနည်းစနစ်လည်း သေသေချာချာပါတယ်ဆိုပဲ. . .၊ အဲဒီစက်ချပုံကတော့ ရတနာပစ္စည်းတည်ရာအရပ်ကိုတွက်ချက်ပြီးတဲ့ အခါ မြွေသဏ္ဍာန်မြေကြီးမှာ ရေးတယ်ဆိုပဲ. . .၊ အဲဒီမြွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အာသာဝတီအစ ရေဝတီအဆုံး အဘိဇိနက္ခတ် ပါမကျန်(၂၈) လုံးသော နက္ခတ်တို့ ကို အကွက်ရိုက်ပြီး ရေးရတယ်တဲ့. . .၊

အဲဒီအခါမှာ ရတနာပစ္စည်းယူဖို့ အပေါက်နေရာကို ရတယ်၊ အဲဒါကို 'သာခါ' လို့ ခေါ်တယ်. . .၊ အဲဒီသာခါ တံခါးပေါက်ရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဘရဏီ နက္ခတ်ရှိရတယ်ဆိုပဲ. . .၊ အဲဒီလိုပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဟာတွေကလည်း အသေးစိတ်ရှိတယ်. . .၊

ပြီးတော့ မီးအတတ်လို့ ခေါ်တဲ့ အဂ္ဂိရတ်အတတ်နဲ့ ပတ်သက်တာလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိတယ်. . .၊ အဲဒီအတတ်နဲ့ ဆိုရင် လူတွေမသုံးဘဲလွှင့်ပစ်ထားတဲ့ နို့ဆီခွက်သံပြားကို ရေဇယံသံ အဖြစ်နဲ့ ရွှေဖြစ်အောင်လုပ်လို့ ရတယ်ဆိုပဲ. . .။

*

မသွားမီက ရောက်နှင့် သည်

ဤသည် ပင် ယခုရေးသား ဖော်ပြလတ္တံ့သော “မသွားမီက ရောက်နှ င့် သည် ” ဝတ္ထုကြီး၏ ဇတ်ပန္နက်ချရန် နိဒါန်းဟု ဆိုနိုင်၏။ ဤဝတ္ထု၌ လွန်စွာ အရေးကြီးသော ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး ပါရှိလေ၏။ သူ၏ အမည်ကား “စနေမောင်မောင်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည် ။

သူသည် လွန်စွာရက်စက်၏။ လွန်စွာမှ လည်း ကြင်နာသနားတတ်၏။ သူသည် ပညာမဲ့၏။ အမြော်အမြင် နည်း၏။ သူသည် ပင် ပညာရှိ၏ ။ အမြော်အမြင် ကြီး၏။

ထို့ကြောင့် သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတို့ နှလုံးသည်းပွတ် များ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်ရာလည်း ရှိ၏။ အားတက်ဖွယ်ရာလည်း ရှိ၏။ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။ သတိသံဝေဂရဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။

ဤသည် ပင် “မသွားမီက ရောက်နှင့် သည် ” ဝတ္ထုကြီး၏ ဆိုလိုချက် အနှစ်သာရဖြစ်၍ နေလေတော့သတည်း. . . ။

စာရေးသူ

*

ပိုးစကလေးပေါ်က လက်ာလေးတစ်ပုဒ်

တစ်နေ့သ၌ ဘီလစ်စာရေးကြီး ဦးရာမောင်ဆိုသူ၏ ထံသို့ စာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ပါဆယ်ထုပ်ကြီး တစ်ထုပ် ရောက်ရှိ လာလေ၏

ဦးရာမောင်သည် ထိုပါဆယ်ထုပ်ကြီးအား ဖြေ၍ ကြည့်ရာ အတွင်းအသွားရော၊ အရိုးပါ တစ်တောင်ခန့်ရှည်လျားသည့် သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော 'ဓား'တစ်လက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုဓားကို မတွေ့ရမီ ဓားကိုပတ်၍ ပိုးကြိုးကလေးဖြင့် စည်းထားသော လွန်စွာနူးညံ့သည့် နံ့သာရောင်ပိုးစလေးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပိုးကြိုးကိုဖြေ၍ ပိုးစကလေးအား ဖြန့်လိုက်ရာ ဓားသွားဖြင့်ကပ်၍ ချည်ထားသော နေရာများမှာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်၍ နေသည် ကို တွေ့ရပြန်လေတော့၏။

ဦးရာမောင်သည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်လျက်ရှိသော ပိုးစကလေးများကို ကောက်ယူကြည့်ရှု၍ ရေတွက်ကြည့်ရာ လေးခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုပိုးစကလေးများ ၏ အပေါ်၌ လည်း အင်္ဂလိပ်ပုံနှိပ်စာလုံးကြီးများနှင့် ခံ့ညားစွာ ရေးထားသော အင်္ဂလိပ်စာကြောင်း လေးကြောင်းလည်းရှိလေ၏။

ဦးရာမောင်သည် ထိုပိုးစများကို ဖြန့်၍ ကြည့်လေ၏။ စာများကိုဖတ်၍ ကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကိုမျှ မရသဖြင့် ဦးခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်၍ နေလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ပင် ၎င်းနှင့် လွန်စွာခင်မင်ရင်းနှီးသော အင်စပိတ်တော်ကလေး မောင်သက်နှံသည်

ရောက်ရှိ လာလေတော့၏။

‘ဘာတွေများ . . .အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ ဦးရာမောင်. . .’ဟု မောင်သက်နှံက ခရီးရောက်မဆိုက် မေး လိုက်လေ၏။

‘အတော်ပါပဲ. . .မောင်သက်နှံရယ်၊ ကျုပ်မှာ ဖြင့် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ ခေါင်းရှုပ်လှပါပြီ. . .မောင်ရယ်’ဟု ဦးရာမောင်က အစချီလိုက်သည်။

ထို့အခါ မြေတိုင်းအင်စပိတ်တော်ကလေး မောင်သက်နှံလည်း ဘီလစ်စာရေးကြီး ဦးရာမောင်၏ အနီး၌ ဝင်၍ ထိုင်ပြီးလျှင်. . .

‘ဆိုစမ်းပါဦး. . .’ဟု မေး လိုက်လေ၏။

‘ဒီလို မောင်ရဲ့ . . .၊ ကျုပ်ဆီကို စာတိုက်က ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ်ရောက်လာတယ်. . .။ ဒါနဲ့ . . .ကျုပ်လည်း ဖြေကြည့်တာပေါ့ မောင်ရယ်. . .၊ အဲဒီလို ဖြေကြည့်တော့. . .အထဲမှာ ဟောဒီပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရတယ်...’ဟု ဆိုကာ ဦးရာမောင်သည် ဓားနှင့် ဓားကိုပတ်ခဲ့သော နံ့သာရောင် ပိုးစကလေးများကို ထုတ်၍ ပြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နှံသည် ပါဆယ်ထုပ်၏ ထောင့်ဘက်တွင် ရှိသော ပစ္စည်းပေးပို့သူ၏ လိပ်စာကို ဖတ်၍ ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

အစ်မတော် ကိုယ်ရံတော်ဝင်းအနီး မန္တလေးမြို့။

မောင်သက်နှံသည် ပေးပို့သူ၏ လိပ်စာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဦးရာ

မောင်၏ ဘက်သို့ လှည့်ကာ. . .

'မန္တလေး ကိုယ်ရံတော်ဝင်းအနီးက အစ်မတော်လို့ ရေးထားပါလား.. .၊ အဲဒါ ဦးရာမောင်သိပါ လား. . .'ဟု မေး လိုက်လေ၏။

'အဲဒါကြောင့် . . .ကျုပ်မှာ ခေါင်းရှုပ်နေတာပေ့ါဗျာ. . .၊ ကျုပ်မှာ ညီမတော်လလည်း မရှိဘူး. . .၊ အစ်မတော်လည်း မရှိဘူး. . .၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ. . .၊ ကျုပ်နဲ့ သိတဲ့ လူဆိုလို့ မန္တလေးမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး. . .'ဟု ဦးရာမောင်က ပြော လိုက်လေ၏။

''ဆန်းတော့ အတော့်ကိုဆန်းတာပဲ. . .'ဟု ဆိုကာ မောင်နှံသည် ပါဆယ်ထုပ်အတွင်းမှ ပါလာသည် ဆိုသော ဓားကို ထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ပိုးစကလေးများကိုဖြန့်၍ စာများကို ဖတ်ရှုကြည့်ပြန်လေ၏။ ထို့သို့ ဖတ်ရှုပြီးနောက်. . .

'လိပ်စာမှားပြီး ပို့တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်. . .ဦးရာမောင်. . .'ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

'အင်းလေ. . .၊ နောက်ဆုံးမှာ တော့. . .ဒီလိုပဲ တွေးရမှာ ပေ့ါဗျာ'ဟု ဦးရာမောင်ကပြော၍ ၎င်း၏ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို မီးညှိ လိုက်လေ၏။

'ဒါပေမဲ့. . . ကျုပ်ကတော့ မကျေနပ်သေးဘူး. . .၊ ဟောဒီပိုးစကလေးတွေမှာ ပါတဲ့ စာတွေနဲ့ . . .၊ အဓိပ္ပာယ်တွေကို စဉ်းစားကြည့်ချင်ပါသေးတယ်. . .'ဟု မောင်သက်နှံက ပြောလိုက်ရာ. . .

ဦးရာမောင်က. . .

'အကြောင်းမဲ့ ဆံပင်ဖြူချင်ရင်တော့. . .ယူသွားပါ မောင်ရယ်၊ ပိုးစတွေတင်တော့မယူပါနဲ့ . . .၊ ဓားကြီးကိုပါ ယူသွားပါ. . .'ဟု ဆိုကာ မောင်သက်နှံအား ဓားနှင့် နှံ့သာရောင် ပိုးစကလေးများကိုပါ ပေး လိုက်လေ

တော့၏။

မောင်သက်နှံသည် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဓားကိုတစ်လှည့်၊ နှံ့သာရောင် ပိုးစကလေးများကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရှု၍ အဖြေရှာခဲ့ရာ ညနေမီးထွန်းချိန်သို့ ရောက်ရှိ လာလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မောင်သက်နှံ၏ အိမ်၌ နေထိုင်၍ မြေတိုင်းအင်စပိတ်တော် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရန် နယ်မှ ရောက်ရှိနေကြသော မောင်လှဖေ၊ မောင်သန်းမောင်၊ မောင်မြဘူး၊ မောင်သိန်းနှင့် မောင်ပညာဆိုသည့် လူငယ်ကလေးများ သည် တံမြက်စည်းလှည်းသူက လှည်း၍၊ မြေပုံကူးသောစားပွဲကို ချသူကချကာ အောက်လင်းမီးကို ထွန်းကြလေ၏။ အလုံးစုံပြီးသောအခါ၌ မြေတိုင်းအင်စပိက်တော် မောင်သက်နှံက မြေပုံကူးသော စားပွဲခုံကြီးပေါ်တွင် ဦးရာမောင်ထံမှ ယူခဲ့သောဓားကြီးနှင့် ပိုးစကလေးလေးစကို တင် လိုက်လေတော့၏။

'တပည့်တို့ . . .၊ ဒီကနေ့တော့ မြေတိုင်းပညာမသင်ဘူးကွာ. . .၊ဟောဒီ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကို ဖြေကြည့်ရအောင်. . .'ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ မိတ်ဆွေ ဘီလစ်စာရေးကြီး ဦးရာမောင်၏ ထံသို့ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် စာတိုက်မှ ရောက်ရှိလာပုံမှ စ၍ ရှင်းပြလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်း၏ တပည့်များကို ၎င်းနှင့် အတူ ပဟေဠိဖြစ်နေသော ကိစ္စများအား ကူညီ၍ စဉ်းစားပေးရန် ပြော လိုက်လေတော့၏။

တပည့်များ လည်း ၎င်းတို့ ၏ ထင်မြင်ချက်များကို အသီးသီးပြောဆိုကြလေ၏။ မောင်ပညာ တစ်ဦးတည်း သာလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်၍ နားထောင်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြေတိုင်းအင်စပက်တော် မောင်သက်နှံက. . .

'ဘယ်လိုလဲ မောင်ပညာရဲ့ . . .မင်းကလဲ. . .ပညာဆိုတဲ့ နာမည်ကို

ယူထားပြီး ဒီလိုအရေးအကြောင်းမျိုးမှာ ပညာထွက်မလာပါလား’ဟူ၍ ပင် နောက်ပြောင် လိုက်လေ၏။

မောင်ပညာကမူ ၎င်း၏ ဆရာ အားပြုံးပြ၍ ခေါင်းကိုငုံ့ထားလေ၏။ မြေတိုင်းအင်စပိတ်တော်နှင့် တပည့်များ သည် ညဥ့်နက်သည့် တိုင် အောင် ၎င်းတို့ နှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိသောကိစ္စ၌ အချိန်ဖြုန်းလျက် အိပ် ရာသို့ အသီးသီး ဝင်ကြကုန်၏။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါ၌ မူ မောင်ပညာတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံး နေသည် ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ၎င်းတို့ သည် နီးအနားပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာကြည့်ကြလေ၏။ အိမ်သာ၌ ခေါ်၍ ကြည့်လေ၏။ရေတွင်းဆီသို့သွား ၍ ကြည့်လေ၏။ နေစဉ်စျေးဝယ်ရသော ကုန်ခြောက်ဆိုင်သို့လည်း သွား ၍ သတင်းမေးကြလေ၏။

သို့ရာတွင် မည့် သည့် နေရာတွင် မှ မောင်ပညာကို မတွေ့ရသဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌ မောင်သန်းမောင် ဆိုသူက. . .

‘ဆရာ. . .ဆရာ. . .’ဟု အင်စပိတ်တော် မောင်သက်နှံကို ခေါ်လေ၏။

‘ဘာလဲ. . .သန်းမောင်ရာ၊ မင်းကလည်း . . .၊ အလန့်တကြားကွာ. . .’ ဟု မေး လိုက်လေ၏။

‘အလန့်တကြား မဟုတ်ဘူး ဆရာ. . .၊ ညက ဒီစားပွဲမှာ တင်ထားခဲ့ တဲ့ ဟိုဓားကြီးနဲ့ ပိုးစတွေ မတွေ့တော့ဘူး. . .’ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့အခါကျမှ ပင် မြေတိုင်းအင်းစပိက်တော် မောင်သက်နှံလည်း

‘အေး. . .ဟုတ်ပါရဲ့ . . .၊ ဆန်းတယ်ကွာ. . .၊ မောင်ပညာလည်း ပျော က်၊ ပိုးစနဲ့ ဓားကြီးလ. . .ပျောက်သွားတာကတော့. . .တော်တော့်ကို

ဆန်းတယ်ပါရဲ့ တပည့်တို့ ရေ. . .၊ရှာကြစမ်းပါဦး. . .’ဟု အလန့်တကြား အော် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်မြဘူးက. . .

‘ဆရာရေ. . .။ ဆရာ့စားပွဲပေါ်မှာ စာတစ်စောင်. . .’ဟု ဆိုကာ စာရွက်ခေါက်လေးကိုယူ၍ မြေတိုင်းအင်စပိတ်တော် မောင်သက်နှံ လက်သို့ ရိုသေစွာ အပ်နှံ လိုက်လေ၏။

မောင်သက်နှံလည်း မောင်မြဘူး အပ်နှံလိုက်သော စာခေါက်ကလေး ကို ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

ကျေးဇူးရှင်ဆရာ. . .

ဆရာက ပဟေဠိဖြေရမယ်ဆိုပြီး ဓားကြီးနဲ့ ပိုးစကလေးတွေကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တဲ့ အထိ အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မပတ်သက်ဘူး ထင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပင်မဲ့ ပိုးစပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာကလေးတွေဟာ ရိုးရိုးအင်္ဂလိပ်စာနဲ့ မတူဘူး၊“ပိုဝမ်”ကဗျာရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ ပိုပြီးတူ နေပါတယ်၊ ပိုးစတစ်စမှာ စာကြောင်း တစ်ကြောင်းစီသာပါလေတော့ ဘယ်စာဟာ အရှေ့၊ ဘယ်စာဟာ အနောက်ဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ အတော်ခက်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အများ နည်းတူ စဉ်း စားကြည့်ပါတယ်၊ ပိုးစကို အသုံးပြုပုံကို ထောက်တော့ ပိုးကို ကမ္ဘာပေါ် မှာ စတင်သုံးစွဲခဲ့တဲ့ တရုတ်လူမျိုးတွေကို မျက်စိထဲမှာ သွားပြီးမြင်ယော င်မိပါတယ်၊ အဲဒီလိုမြင်ယောင်မိရင်ပဲ တရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ရှေးဟောင်း ကဗျာလင်္ကာ အကြောင်းကို သတိရမိပြန်တယ်ဆရာ၊

ဒီလိုပါခင်ဗျာ၊ ရှေးဟောင်း တရုတ်ကဗျာတွေဟာ စာကြောင်းလေး ကြောင်း ပါရှိပါတယ်၊ ပထမစာကြောင်းမှာ ဖော်ပြချင်တဲ့ အကြောင်းအ ရာနိဒါန်းကို ရေးလေ့ရှိပါတယ်၊ ဒုတိယ စာကြောင်းမှာ တော့ အဲဒီ

နိဒါန်းရဲ့ အဆက်ကို ရေးပါတယ်၊ တတိယကျပြန်တော့ ပထမစာကြောင်းနဲ့ ဒုတိယစာကြောင်းမှာ မပါတဲ့ အကြောင်းကိုရေးပါတယ်၊ စတုတ္ထစာကြောင်းမှာ တော့ ပထမ၊ ဒုတိယနဲ့ တတိယစာကြောင်းတို့ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်အားလုံး ပါဝင်တဲ့ စာကြောင်းကို ရေးလေ့ရှိပါတယ်၊

အဲဒါကို သတိရမိတော့ ဆရာယူလာတဲ့ နံ့သာရောင် ပိုးစကလေးလေးစကို အဲဒီနည်းအတိုင်း စိတ်ထဲမှာ ဆင်ပြီး ဖတ်ကြည့်တော့ ဟောဒီလိုရပါတယ် ခင်ဗျာ. . .၊

Two Daughters of a silk merchant live in Mandalay.

The elder is twenty,the younger is eighteen,

A man will kill with his sword,

But these girls slay man with their eye’s.

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဆရာလည်း သိပါပြီ . . .

မန္တလေးမှာ နေတဲ့ ပိုးကုန်သည် . . .

သမီးနှစ်ယောက်ရှိပါတယ် . . .

ဆယ်ရှစ်နှစ်နဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်. . .

လူတစ်ယောက်ကသတ်လိမ့်မယ် . . .

ဓားရှည်ကြီးနဲ့ ကွယ် . . .

သို့ပါသော်လည်း သတ်နိုင်ခဲ. . .

သူတို့ မျက်လုံးများက. . .

ဖမ်းစားဆဲ. . .။

ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုးပဲ မဟုတ်လားဆရာ. . .၊ ပိုးကုန်သည် ကြီးရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ ကိုသတ်မယ့်. . . ဓားသမားကို သူတို့ ရဲ့ အလှနဲ့ သူတို့ ရဲ့ လှပတဲ့ မျက်လုံးများ နဲ့ ဖမ်းစားသတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လား. . . အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝပတ်သက်နေတယ် ဆရာ. . .၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ. . .ဆရာ့ကိုရှင်းပြဖို့ အချိန်လို ပါသေးတယ်. . .တကယ်ဆိုတော့. . .လူဆိုတာဟာ သဘာဝက ခြယ်မှုန်းရေးသားတဲ့ နောက်ကြောင်း ပုံဝတ္ထုလေးတွေ ရှိစမြဲ မဟုတ်လားခင်ဗျာ. . .၊

ဆရာ့၏ တပည့်

မောင်ပညာ

မြေတိုင်းအင်စပိတ်တော် မောင်သက်နှံသည် ထူးဆန်းသော ထိုစာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အဝေးဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ကာ ငေးငိုင်၍ နေလေတော့သတည်း . . .။

*

အမှားအမှန် ရွှေပန်းကန်

တစ်နေ့သ၌ စည်းကားသော မြို့တစ်မြို့၌ ခမ်းနားသော မင်္ဂလာဆောင်ကြီးတစ်ခု ကျင်းပလေ၏။ ထိုမင်္ဂလာဆောင်၏ သတိုးသမီးမှာ ထိုမြို့၏ မြို့မျက်နှာဖုံး လူချမ်းသာတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်လေ၏။

သတို့ သားမှာ မူ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော တယောဆရာကလေးတစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ ၎င်းတယော ဆရာကလေး၏ အမည်မှာ "မောင်ပွင့်ကောင်း"ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ၎င်းမောင်ပွင့်ကောင်းသည် တယောဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ တယောထိုး လွန်စွာကောင်း၏။ သီချင်းဆိုလည်း ပိုင်၏။ ထိုပြင် လွန်စွာယောက်ျားပီသသော စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း ရှိ၏။

သို့ရာတွင် မောင်ပွင့်ကောင်းမှာ ထိုမြို့သားတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ တခြားမှ လာရောက်နေထိုင်သော ဧည့်သည် တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပေသည် ။ ထိုသို့လာရောက် နေထိုင်စဉ် မြို့မျက်နှာဖုံး၊ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သူနှင့် လူငယ်ချင်း ချစ်ကျွမ်းဝင်၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေး မိဘများကလည်း မောင်ပွင့်ကောင်း၏ ယောက်ျားပီသပုံတို့ ကို သဘောကျ၍ သမီးနှင့် လက်ထပ်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုမင်္ဂလာဆောင်သည် လွန်စွာစည်းကား၏။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ လည်း လွန်စွာရကြလေ၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ စာရင်းပြုလုပ်ရန် အတွက် သတို့ သားနှင့် သတို့ သမီးတို့ သည် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းထုပ်များကို ဖောက်ကြလေတော့၏။ ပြီးလျှင် မည်သူက မည်သည့် ပစ္စည်းလက်ဖွဲ့

ကြောင်းကို စာရင်းစာအုပ်၌ စာရင်းပြုလုပ်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ စာရင်းများ ပြုလုပ်ရင်းနှင့် ညဥ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလေတော့၏။

ထို့အချိန်တိုင်း သတို့ သားဖြစ်သူ မောင်ပွင့်ကောင်းသည် အထုပ် တစ်ထုပ် ကိုကောက်ယူလိုက်၏။ ထိုအထုပ်မှာ တစ်ထွာ ပတ်လည်ခန့်ရှိ သော ကတ်ထူစက္ကူဘူးဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်ပွင့် ကောင်းသည် ထိုအထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ အကောင်းစား လက် ဖက်ရည်အချိုပန်းကန်လေးလုံးနှင့် ပန်းကန်ပြားလေးချပ် ဖြစ်လေ၏။ မောင်ပွင့်ကောင်းသည် ထိုပစ္စည်းများ လက်ဖွဲ့သူအား စာရင်း၌ ရေးမှတ် လေ၏။ ထိုသို့ ရေးမှတ်နေစဉ် သတို့ သမီးသည် ပန်းကန်ပြားကိုကြည့် ၏။

''ပန်းကန်လေးတွေက. . .လှလိုက်တာ ကိုပွင့်ကောင်းရယ်. . .'ဟု ပြောဆိုကာ ပန်းကန်လုံးလေးများကို ပန်းကန်ပြားနှင့် ထပ်ကြည့်လေ၏ ။ ထိုသို့ပြုလုပ်သည် ကို မောင်ပွင့်ကောင်းကလည်း လှမ်းကြည့်မိလေ၏ ။ ထိုသို့ကြည့်နေစဉ် သတို့ သမီးက. . .

'ဘယ်လိုလဲမသိဘူး. . .၊ ဟောဒီပန်းကန်လုံးလေးမှာ ဟောဒီတစ်လုံး က လက်ကိုင်ကွင်းဟာ. . . တစ်ခြားကွင်းတွေထက် ပိုပြီးကြီးနေပါလား. . .ကိုပွင့်ကောင်း. . .'ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ပွင့်ကောင်းလည်း သတို့ သမီးပြသော လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးအား ကြည့်လိုက်ရာ အခြားသော ပန်းကန်လုံးများမှ လက် ကိုင်များ ထက် ယောင်ယောင်လေး ကြီးနေသည် ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်ပွင့်ကောင်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစား လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ထိုပန်းကန်လုံးကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ပန်းက န်လုံးပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်ပန်းစာလုံးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော စာကြောင်းများ

ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်ပွင့်ကောင်းသည် ကျန်သော ပန်းကန်လုံးများကို ကြည့်ရှုပြန်၏။ ထိုပန်းကန်လုံးများ ၌ လည်း ပန်းစာလုံးဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာကြောင်းများ ပါရှိသည် ချည်း ဖြစ်လေ၏။ထို့ကြောင့် မောင်ပွင့်ကောင်းက အလျင်ဆုံး သတိပြုမိသော လက်ကိုင်ကွင်း ကြီးနေသည့် စာများကို ရှေ့ဆုံးထား၍ ကျန်သောပန်းကန်လုံးများမှ စာများကို ဆက်စပ်၍ ဖတ်ရှုကြည့်ရာ အောက်ပါ ကဗျာလင်္ကာလေးတစ်ပုဒ်ကို ရရှိလေတော့၏။

The Poorest In Town,

The Bravest Man in Town,

He Barely justains Himself,

Yet Wishes To Rival The Wealthiest.

ထိုကဗျာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

မြို့ပေါ်မှာ အမွဲဆုံး. . .

မြို့ပေါ်မှာ အရဲရင့်ဆုံး. . .

သူတစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်မဆုံး. . .

သူ့ဆန္ဒမှာ အချမ်းသာချင်ဆုံး. . .။

ဟူ၍ ဖြစ်ပေ၏။

မောင်ပွင့်ကောင်းသည် ထိုကဗျာကို ဖတ်ပြီးနောက် မျက်နှာတစ်ချက် ကွက်ခနဲ ပျက်၍ သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် မောင်ပွင့်ကောင်းက ဣန္ဒြေဆည်ကာ သတို့သမီးအား. . .

'အချစ်ရေ. . .ညဥ့်လည်း နက်ပြီကွယ်. . .အိပ်ကြပါစို့. . .' ဟု ပြော

လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သတို့ သမီးက. . .'ကိုပွင့်ကောင်းကော. . .မအိပ်သေးဘူးလား. . .''ဟု ပြန်၍ မေးလေ၏။

'ကိုပွင့်ကောင်းတော့. . .တယောနည်းနည်းထိုးဦးမယ်လေ. . .'ဟု မောင်ပွင့်ကောင်းက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

''မဟုတ်တာပဲ. . .ကိုပွင့်ကောင်းရယ်. . .၊ ကိုပွင့်ကောင်း တယောထိုးတဲ့ အနားမှာ . . .အချစ်လည်း နေချင်တာပေါ့. . .'ဟု နှုတ်ခမ်းစူ၍ ပြောလေ၏။

'ကဲ. . .ဒီလိုဆိုလည်း . . .ကိုပွင့်ကောင်းလည်း . . .တယောမထိုးတော့ဘူး. . .၊ အချစ်လည်း အိပ်တော့. . .'ဟု ဆိုကာ. . .

မောင်ပွင့်ကောင်းသည် သတို့ သမီးအား ချော့မော့၍ အိပ်စေလေတော့၏။ သို့ရာတွင် သတို့ သမီးမှာ တော်တော်နှင့် မအိပ်ဘဲရှိလေ၏။ မောင်ပွင့်ကောင်းလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချော့မော့၍ သိပ်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ သတို့ သမီးလည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ သတို့ သမီးသည် မောင်ပွင့်ကောင်းကိုကြည့်ရာ မမြင်သဖြင့် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း စသည် တို့ ၌ ခေါ်၍ ကြည့်လေ၏။ မည်သည့် နေရာတွင် မှ မောင်ပွင့်ကောင်းကို မတွေ့တော့သည့် အဆုံး တွင် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြန် လာလေ၏။ မောင်ပွင့်ကောင်း၏ တယောချိတ်သော နံရံသို့ကြည့်ရာ တယောကလေးပါ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် နံရံတယောချိတ်သော သံချိတ်၌ မှ စာကလေးတစ်စောင် ချိတ်ဆွဲထားသည် ကို တွေ့ရလေ၏။

သတို့ သမီးလည်း ထိုစာကိုပြေး၍ ဖြုတ်ပြီးလျှင် ဖတ်ကြည့်ရာ အော

က်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

အချစ်ရေ. . .

ညက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တွေထဲမှာ ပါတဲ့ . . .ထူးဆန်းတဲ့ ပန်းကန်လုံးလေးတွေကို သတိရမိမှာ ပေါ့. . .၊ အဲဒီ ပန်းကန်လုံးကလေးတွေမှာ ပါတဲ့ . . .ကဗျာကလေးဟာ. . .ကိုပွင့်ကောင်းနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတယ်. . .၊ ကိုပွင့်ကောင်းဟာ ဒီမြို့မှာ တစ်မိနစ်တောင်မှ ဆက်ပြီးမနေသင့်တော့ဘူး. . .၊ ဒါကြောင့် အချစ်ကိုထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပါပြီ. . .၊ ပန်းကန်ပေါ်က စာတွေနဲ့ ကိုပွင့်ကောင်းဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာတော့. . .အချစ်ကိုရှင်းမပြနိုင်ဘူး. . .၊အဲဒါကို. . .ခွင့်လွှတ်ပါ. . .။

လူဆိုတာ. . .သဘာဝတရားက ခြယ်မှုန်းရေးထားတဲ့ နောက်ကြောင်းခံပုံ ဝတ္ထုလေးတွေရှိ စမြဲပဲ. . .၊ဒါကြောင့် ကိုပွင့်ကောင်း ထွက်သွားပါပြီ. . .။

အချစ်ရဲ့

ကိုပွင့်ကောင်း

သတို့ သမီးလည်း စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍ လာကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ထို့နောက် လက်ဖွဲ့အဖြစ်ရရှိခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် ကြွေပန်းကန်လေးလုံးကို ရှာဖွေလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ထိုကြွေပန်းကန်တို့ မှာ လည်း မောင်ပွင့်ကောင်းနှင့် အတူ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းစသော ဝေဒနာလေးမျိုး ပေါင်းစပ်၍ သဲသဲမဲမဲကြီး ငိုကြွေးနေလေတော့သတည်း. . .။

*